

[Nummer 1 editie 25 maart 2016]

[Twee pagina's Hij versus Zij]

Zangduo Thei en Marij

In de rubriek Hij versus Zij portretteren we telkens een man en een vrouw die op enige wijze aan elkaar zijn gelinkt. Bijvoorbeeld relationeel, maatschappelijk, politiek of in sociaal opzicht, vrijwillig, per toeval of uit noodzaak. Voor deze editie togen we naar Tegelen, de geboortegrond van zangduo Thei en Marij. Om maar meteen even een misverstand uit de wereld te helpen: nee, Thei en Marij zijn geen stel. Ze hebben elkaar gevonden in de muziek. Dát is hun gezamenlijke passie, al dertig jaar lang.

De eerste plaats op het carnavalsliedjesmatinée, in 1986 in Tegelen, markeert het begin van een langjarige muzikale loopbaan. Maar liefst veertien keer reikten Theo Sturme en Marijke Verhaag tot in de finale van het Limburgs Vastelaovesleedjes Konkoer. Het lied *de Sjerrewals* was bij de eerste deelname in 1992 meteen goed voor een toptweenotering. Een jaar later overtroffen ze dat succes met *Unne late*. Ofschoon Thei en Marij na drie succesvolle decennia niet meer weg te denken zijn als het gaat om het Limburgs lied, draait hun leven beslist niet louter om het bestaan in de spotlights. 'Sterker nog, we voelen ons helemaal geen artiest. Het is nog steeds een hobby.'

Wanneer en waar ben je geboren?

Thei: 'Ik ben in 1952 als Theo Sturme geboren hier in Tegelen.'

Marij: 'In juni 1960 als Marijke Verhaag, onder het sterrenbeeld tweeling. Ik ben geboren en getogen in Tegelen.'

Wat beweegt Thei en Marij buiten de muziek?

Thei: 'Mijn ouders hadden hier vlakbij een winkel in zaden en dierbenodigdheden. Aanvankelijk wilde ik tuinarchitect worden, heb ook de tuinbouwschool doorlopen. Maar tijdens mijn wilde jaren van Provo en Puch zag ik dat niet meer zitten. Vervolgens heb ik de driejarige analistenopleiding doorlopen, een hbo-studie. In het toenmalige Sint Jozephziekenhuis in Venlo vond ik een baan in de medische microbiologie. Mijn bazen, bacteriologen, vonden na anderhalf jaar de tijd rijp om een afdeling voor virusonderzoek op te zetten. Een zware strijd van pionieren. Ook een fijne tijd; het was immers mijn toko. Dat heb ik tot vorig jaar gedaan. Door onder meer bezuinigingen is een gedeelte van het virusonderzoek verplaatst naar de Radboud Universiteit in Nijmegen. Daar houd ik me nu nog bezig met immunologie en serologie, maar ben bijna aan het eind van mijn werkzame leven. Ik ben vader van twee kinderen, 36 en 31 jaar, en ook al bijna drie jaar opa. Ik kom zelf uit een gezin van zeven kinderen, waarvan er al vier zijn gestorven, mede daarom respecteer ik het leven.'

Marij: 'Als middelste in een gezin van eveneens zeven kinderen - vijf broers en een zus - heb ik tijdens mijn jeugd jaren veel plezier beleefd. Na de basisschool volgde ik de mavo en aansluitend de opleiding tot kleuterleidster. Op mijn twintigste deed ik examen. Ofschoon de banen destijds niet voor het oprapen lagen, vond ik meteen werk. De periode die volgde, werd ik helemaal opgeslokt door mijn werk, ook omdat ik nogal een perfectionist ben. Na een aantal sterfgevallen van moeders van mijn schoolkinderen gingen mijn ogen open. *Is dit nu het leven?*, vroeg ik me af. Ik heb er toen voor gekozen om parttime te gaan werken. Dat doe ik nog steeds. Dat stelde me onder meer in de gelegenheid mijn ouders intensief te kunnen begeleiden tijdens hun ziekte. Ik wilde graag de warmte en dankbaarheid die ik van hen kreeg teruggeven. Ze zijn allebei gestorven aan kanker. Om van de vele uitdagingen die het leven te bieden heeft te kunnen genieten hebben mijn partner en ik er bewust voor gekozen kinderloos te blijven. Dat is geen gemis, hoor. Door mijn werk kan ik al mijn zorg en liefde aan de kinderen op school besteden.'

Hoe zit je karakterologisch in elkaar?

Thei: 'Ik ben erg gedreven, ben een doorzetter. Bovendien probeer ik me altijd te onderscheiden. En ik wil het graag voor iedereen goed doen, ben een *pleaser*. Die combinatie van eigenschappen brengt me veel goeds, maar breekt me ook wel eens op. Ik ben namelijk al dertig jaar pijnpatiënt, heb chronische pijn. Ik zit hier nu weer met vreselijke zenuwpijn in mijn benen. Ik heb al veel operaties ondergaan en ben door heel Europa gereisd voor pijnbestrijding. Die pijn zorgt voor veel ellende, is nooit minder geworden. Op mijn vierendertigste moest ik stoppen met sporten, terwijl ik erg gedreven ben, ontvankelijk voor allerlei dingen. Het zingen heeft die leegte opgevangen. Zingen is eigenlijk een stuk overleving geworden om enigszins met mijn chronische pijn te kunnen omgaan. De natuurlijke endorfine die het lichaam aanmaakt bij applaus en positieve woorden, werkt helend.'

Marij: 'Ik ben best een streber, een perfectionist. Voorts kan ik me heel goed inleven in andere mensen, doe daar ook veel moeite voor. Dat is tevens een valkuil, want ik lig vaak wakker van bepaalde zaken, neem dingen mee naar huis. Ik ben ook heel creatief qua handelen en in het zoeken naar oplossingen. Ik kan van weinig iets maken, op allerlei gebied. Theo kan heel hoog en heel laag gaan, ik blijf een beetje in het midden, weet daarin goed te relativiseren. Wat dat betreft, zijn we twee puzzelstukjes die in elkaar passen.'

Werd de muzikale kiem al vroeg gelegd?

Thei: 'Bij ons thuis was muziek wel degelijk de rode draad. Al mijn broers en zussen speelden een muziekinstrument. Zelf zat ik nog bij het knapenkoor. Ik luisterde veel naar muziek en ging vaak naar concerten. IK heb alles van U2, Pink Floyd, Simple Minds en Elton John. Daarnaast deed ik veel aan sport, zoals voetbal, tennis en hardlopen. Echter, de fascinatie voor wat we nu doen, was er destijds niet.'

Marij: 'Thuis speelden we ook allemaal een instrument en ik zat nog even bij het kerkkoor. Dat was alles. Ik deed eens mee aan een toneelstuk en kreeg daar achteraf complimenten over. Dat vond ik geweldig. Het voelde goed je te kunnen uitleven in de huid van een ander. Ik zou ook graag eens een buut willen doen. Dus ik denk dat ik wel affiniteit met entertainen in zijn algemeenheid heb.'

Hoe verklaar je dan die drie succesvolle decennia muzikale carrière?

Thei: 'Eigenlijk zien we ons zelf als huis-tuin-en-keukenzangers. Maar als de sound klopt, de klankkleur klopt, zoals onze tweestemmigheid, dan wordt dat door mensen als prettig ervaren. We horen vaak: *Jullie muziek klinkt zo verzorgd*. Je hoeft dus niet per definitie geschoold te zijn om mensen met muziek te raken. Neem nou een liedje als *Veldboeket*. Mensen vinden er troost in, putten daar kracht uit. Dat maken we wekelijks mee. We stoppen bovendien veel energie in de muziek, de teksten en onze uitstraling.'

Marij: 'We staan graag tussen het volk. We doen ook niet aan ren-je-rotwerk; geen vijf, zes optredens op een avond. We zijn altijd tijdig van tevoren aanwezig en maken een praatje met de organisatie. Na afloop van een optreden doen we graag nog een drankje met leuke mensen om ons heen. Zodoende krijgen mensen veelal een ontspannen indruk van Thei en Marij. Thuis gaan mensen verder met onze muziek, roepen teksten een bepaalde beleving op. Dat gevoel gaat een eigen leven leiden. We krijgen daarom ook veel mails met allerlei verzoeken, zoals het zingen van een bepaald liedje tijdens een uitvaart. We zitten er sociaal-maatschappelijk veel dieper in. Het zangduo Thei en Marij is meer dan die act op het podium.'

Heeft het leven als artiest nieuwe inzichten gebracht?

Thei: 'We voelen ons geen artiest, nog steeds niet. Het woord artiest vind ik beladen. Het is een hobby. En ik vind het heel fijn dat onze hobby zo gelopen is. Door onszelf te blijven, onze eigen weg te gaan. Daardoor hebben we iets kunnen toevoegen aan de muziekwereld in Limburg. De bekroning met de Gouden Narrenkap in 2001 en De Loftrompet in 2011 - de Limburgse Cultuurprijs - tijdens ons vijftienvigjarig jubileum bevestigen dat. Dat we met onze muziek veel mensen weten te raken, is heel bijzonder.'

Marij: 'We hebben nooit de intentie gehad artiest te willen worden. We zijn er per toeval ingerold, in een tijd dat het leven nog niet zo jachtig was. Toen mensen meer openstonden voor een stukje tekst. Onze nummers konden nog rijpen, als een fles wijn. Tegenwoordig word je overspoeld met een stortvloed aan nummers. Sommige teksten worden gevreten, terwijl het weinig om het lijf heeft. Het gebrul van *Wo zeen die hendjes*, of het brengen van kinderliedjes op de buhne pas niet bij ons. We zijn altijd dicht bij onszelf gebleven, hebben het ook niet voor het geld hoeven doen. Vanuit die terughoudende positie hebben we veel mensen weten te bereiken, wat je er ook van vindt.'

Door Angelo Pibiri

Foto's Henry Peters